

REPUBLIKA E SHQIPËRISË

**KOMISIONERI PËR MBROJTJEN NGA DISKRIMINIMI
KOMISIONERI**

Nr. 1142/1 Prot.

Tiranë, më 09 . 07 . 2026

V E N D I M

Nr. 187 , datë 09 . 07 . 2026

Bazuar në nenet 32 dhe 33, të ligjit nr. 10221/2010 “Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”, të ndryshuar¹, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi mori në shqyrtim ankesën nr. 151 Regj., datë 17.06.2026², të shtetasit F. C, kundër Drejtorisë së Përgjithshme të Objekteve Publike, pranë Bashkisë Tiranë, në të cilën pretendohet për diskriminim për shkak të “gjendjes arsimore”, “gjendjes shoqërore” dhe “gjendjes shëndetësore”.

Në përfundim të shqyrtimit paraprak të ankesës, Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi³,

K O N S T A T O I:

I. Parashtrimi i fakteve sipas subjektit ankues.

Sipas shpjegimeve dhe akteve të depozituara para Komisionerit, nga shtetasi F. C, rezulton se me datë 01.03.2021, ai ka lidhur marrëdhënien e punës me Drejtorinë e Përgjithshme të Objekteve Publike, pranë Bashkisë Tiranë⁴.

Kjo marrëdhënie është formalizuar nëpërmjet Kontratës Individuale të Punës me nr. 3378/1 prot., datë 30.08.2021, nënshkruar ndërmjet punëdhënësit, Drejtorisë së Përgjithshme të Objekteve Publike/Bashkia Tiranë dhe punëmarrësit F. C, me vullnetin e të dyja palëve.

Referuar kushteve të kësaj Kontrate, subjekti ankues do të kryejë detyrën “Punëtor”, për një afat të pacaktuar, me pagë mujore sipas klasës III, sipas vendimit nr. 22, datë 17.03.2020, të Këshillit Bashkiak dhe lidhjes nr. 4, të nivelit të pagave.

Ankuesi pretendon se është ndjerë i diskriminuar pasi nuk i është dhënë mundësia për të rishikuar një pozicion tjetër pune që përshtatet me nivelin e tij arsimor.

¹ Në vijim do t’i referohemi me akronimin LMD.

² Plotësuar nga ankuesi nëpërmjet e-mailit datë 24.06.2026.

³ Në vijim do t’i referohemi me akronimin KMD ose si Komisioneri.

⁴ Urdhri nr. 746, datë 01.03.2021 “Për emerimin në detyrë të z. F. C”.

Ai parashtron se nga ana e administratës së Drejtorisë ku punon e konsiderojnë si jo të shoqërueshëm për shkak se nuk ka përkrahje. Z. C citon se në datën 06.11.2023, kur ka qenë me raport mjekësor është telefonuar nga Përgjegjësi i Sektorit të Lyerjes, për të firmosur listëprezencën mujore, pasi në të kundërt do ta largonin nga puna. Një episod të ngjashëm citon edhe për datën 24.01.2024. Ndërsa më datën 07.04.2025, shprehet se ka realizuar një ndërhyrje kirurgjikale në hundë, dhe se kur është kthyer në punë i është mohuar leja me arsyen se ishin në kohë fushate dhe nuk lejoheshin lejet.

Në përfundim, subjekti ankues, ka kërkuar nga Komisioneri konstatim diskriminimi dhe ndryshim të pozicionit të punës duke e përshtatur me nivelin e tij arsimor.

Pas shqyrtimit paraprak të ankesës së depozituar pranë Komisionerit, u konstatua se ajo kishte mangësi të anës formale, në lidhje me dokumentacionin e kërkuar dhe për këtë arsye, nëpërmjet e-mail-it datë 19.06.2026, KMD, i ka kërkuar subjektit ankues të plotësojë dokumentacionin, apo të parashtojë fakte e prova lidhur me provueshmërinë e aplikimit të tij pranë strukturave përkatëse të Bashkisë, në një pozicion pune në përputhje me arsimimin e tij.

Në përgjigje të kërkesës të mësipërme, ankuesi në e-mailin e dërguar, ka parashtruar sërish të njëjtat pretendime dhe shpjegime, pa depozituar asnjë shkresë apo provë tjetër, drejtuar punëdhënësit për ndryshim të pozicionit të punës.

II. Nga shqyrtimi paraprak i ankesës, u konstatua se:

Parimi i barazisë para ligjit dhe i mosdiskriminimit, sanksionohet nga Kushtetuta në nenin 18, si një parim i përgjithshëm që përshkon të gjitha të drejtat dhe liritë themelore të njeriut, prandaj ai duhet të gjejë shprehjen e tij në të gjithë legjislacionin shqiptar si dhe të zbatohet nga të gjithë, si nga institucionet edhe nga individët. Gjykata Kushtetuese në disa vendime të saj ka interpretuar nenin 18 të Kushtetutës, si dhe ka theksuar se parimi i barazisë synon që të gjithë të jenë të barabartë në ligj dhe përpara ligjit, jo vetëm në të drejtat themelore të parashikuara në Kushtetutë por edhe në të drejtat e parashikuara nga ligjet e tjera në fuqi. Gjykata është shprehur se:

“Barazia në ligj dhe para ligjit nuk do të thotë që të ketë zgjidhje të njëllota për individë ose kategori personash që janë në kushte objektivisht të ndryshme. Barazia përpara ligjit dhe në ligj presupozon barazinë e individëve që janë në kushte të barabarta”, si dhe “Vetëm në raste përjashtimore dhe për shkaqe të arsyeshme dhe objektive mund të përliqet trajtimi i ndryshëm i kategorive të caktuara që përfitojnë nga kjo e drejtë⁵.”

Neni 14 i Konventës Evropiane për Drejtat e Njeriut (KEDNJ), ndalon diskriminimin në gëzimin e të drejtave dhe lirive të përcaktuara në të, ndërkohë që Protokollin 12-të i KEDNJ-së, i cili është ratifikuar nga Shqipëria, ndalon diskriminimin në lidhje me “gëzimin e çdo të drejte të parashtruar nga ligji” dhe kështu ofron mbrojtje më të madhe se sa neni 14, i cili lidhet vetëm me të drejtat e garantuara nga KEDNJ-ja. Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (GJEDNJ), në mënyrë të vazhdueshme ka interpretuar se “diskriminimi” do të thotë që të trajtosh ndryshe pa një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm, persona të cilët ndodhen në situata të ngjashme

⁵ Shih vendimet nr.39, datë 16.10.2007, nr. 4 datë 12.02.2010, nr. 34, datë 20.12.2015, të Gjykatës Kushtetuese.

dhe diferenca në trajtim, nuk bazohet në ndonjë justifikim objektiv dhe të arsyeshëm, domethënë, se trajtimi i diferencuar nuk ndjek një qëllim legjitim dhe nuk ekziston një marrëdhënie e arsyeshme të proporcionalitetit ndërmjet mjeteve të përdorura dhe qëllimit që synohet të realizohet. Sipas GJEDNJ, e drejta për të mos u diskriminuar e garantuar nga KEDNJ, gjithashtu çënohet kur pa një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm shtetet dështojnë që të trajtojnë ndryshe personat situata e të cilëve është objektivisht e ndryshme.

Ligji nr. 10221/2010 “*Për Mbrojtjen nga Diskriminimi*”, i ndryshuar, rregullon zbatimin dhe respektimin e parimit të barazisë dhe mosdiskriminimit në lidhje me një listë jo shteruese shkaqesh, duke parashikuar në mënyrë të drejtpërdrejtë mbrojtjen nga diskriminimi respektivisht edhe për shkaqet e pretenduara nga ankuesi.

Në nenin 1 të ligjit nr. 10221, datë 04.02.2010 “*Për Mbrojtjen nga Diskriminimi*”, të ndryshuar, përcaktohet se: “Ky ligj rregullon zbatimin dhe respektimin e parimit të barazisë dhe mosdiskriminimit në lidhje me racën, etninë, ngjyrën, gjuhën, shtetësinë, bindjet politike, fetare ose filozofike, gjendjen ekonomike, arsimore ose shoqërore, gjininë, identitetin gjinor, orientimin seksual, karakteristikat e seksit, jetesën me HIV/AIDS, shtatzëninë, përkatësinë prindërore, përgjegjësinë prindërore, moshën, gjendjen familjare ose martesore, gjendjen civile, vendbanimin, gjendjen shëndetësore, predispozicionet gjenetike, pamjen e jashtme, aftësinë e kufizuar, përkatësinë në një grup të veçantë, ose me çdo shkak tjetër”.

Diskriminimi përkufizohet nga ligji 10221/2010 “*Për Mbrojtjen nga Diskriminimi*”, i ndryshuar, në nenin 3, pika 1, si: “Çdo dallim, përjashtim, kufizim ose preferencë, bazuar në cilindo shkak të përmendur në nenin 1 të këtij ligji, që ka si qëllim ose pasojë pengesën ose bërjen e pamundur të ushtrimit në të njëjtën mënyrë me të tjerët, të të drejtave e lirive themelore të njohura me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, me aktet ndërkombëtare të ratifikuara nga Republika e Shqipërisë, si dhe nga ligjet në fuqi”.

Në bazë të nenit 7, të ligjit nr. 10221/2010 “*Për Mbrojtjen nga Diskriminimi*”, të ndryshuar, mbrojtja nga diskriminimi garantohet ndaj çdo veprimi ose mosveprim të autoriteteve publike ose të personave fizikë a juridikë që marrin pjesë në jetën dhe sektorët publikë ose privatë, që krijojnë baza për mohimin e barazisë ndaj një personi apo grupi personash, ose që i ekspozon ata ndaj një trajtimi të padrejtë dhe jo të barabartë, kur ata ndodhen në rrethana të njëjta ose të ngjashme, në krahasim me persona të tjerë ose grupe të tjera personash.

Gjithashtu, diskriminimi karakterizohet nga trajtimi i diferencuar, pra duhet të demonstron se viktimat e pretenduar është trajtuar në mënyrë më pak të favorshme për shkak të një karakteristike që përfshihet në “shkakun e mbrojtur”. Trajtimi më pak i favorshëm përcaktohet me anë të krahasimit ndërmjet viktimës së pretenduar dhe një personi tjetër në një situatë të ngjashme, i cili nuk posedon karakteristikën e mbrojtur.

Nga këqyrja e analizimi i dokumentacionit të dërguar pranë KMD-së, sa i takon pretendimit të ankuesit se është diskriminuar nga ana e Drejtorisë së Përgjithshme të Objekteve Publike, pranë Bashkisë Tiranë, Komisioneri vlerëson se ankesa nuk duhet të pranohet pasi është e papajtueshme me dispozitat e këtij ligji, bazuar në arsyetimin vijues:

Subjekti ankues ka pretenduar që është diskriminuar nga ana e Drejtorisë së Përgjithshme të Objekteve Publike, pranë Bashkisë Tiranë, duke mos u emëruar në një pozicion të përshtatshëm pune, në përputhje me nivelin e tij arsimor, për shkak të gjendjes arsimore, gjendjes shëndetësore dhe gjendjes shoqërore, por nuk ka depozituar asnjë dokument apo provë tjetër pranë KMD-së, që të provojë minimalisht se ka aplikuar për një pozicion konkret, specifik pune. Madje nuk ka identifikuar as që të ishin shpallur vende, pozicione pune vakante pranë kësaj Drejtorie.

Bazuar në sa më sipër, Komisioneri vëren se, ankuesi, për të mbështetur pretendimin e tij për emërimin në një pozicion pune në përputhje me nivelin e tij arsimor, do të duhej që fillimisht të provonte që ka aplikuar për një pozicion konkret, specifik.

Nëse, pas paraqitjes së kërkesës së tij/aplikimit për këtë pozicion të hamendësuar pune, ai nuk kualifikohet dhe pretendon se diskriminohet për cilindo shkak të parashikuar në LMD, ai ka të drejtën e ankimimit pranë Komisionerit.

Në thelb të diskriminimit, është trajtimi i diferencuar dhe më pak i favorshëm, i shfaqur qoftë në formën e *dallimit*, *kufizimit*, *përjashtimit* ose *preferencës* dhe që ka për bazë një nga shkaqet e mbrojtura nga ligji. Pra, jo çdo diferencë në trajtim apo trajtim më pak i favorshëm gëzon mbrojtje nga ligji. Mbrojtja nga diskriminimi sipas ligjit garantohej vetëm për ato diferenca në trajtim apo trajtime më pak të favorshme që kanë për bazë një nga shkaqet e mbrojtura. Në mungesë të një shkakut të mbrojtur, jo çdo diferencë në trajtim apo trajtim i pafavorshëm konsiderohet diskriminim sipas ligjit. Gjithashtu, jo çdo diferencë në trajtim është diskriminim, por vetëm ato që nuk kanë një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm. Pra, nëse për diferencën në trajtim konstatohet se ka një justifikim objektiv dhe të arsyeshëm, atëherë trajtimi ndryshe është i përligjur dhe nuk është i ndaluar nga ligji.

Duke mbajtur në konsideratë standardet dhe parashikimet e mësipërme ligjore, Komisioneri vlerëson se, ankuesi nuk ka provuar pretendimet për diferencë në trajtim ose për dështimin nga ana e Drejtorisë së Përgjithshme të Objekteve Publike, pranë Bashkisë Tiranë, për të trajtuar rastin e tij, për shkak të situatës në të cilën ai gjendet, situatë e cila supozohet se ka si shkak gjendjen arsimore, gjendjen shëndetësore dhe gjendjen shoqërore të tij.

Në të njëjtën logjikë Komisioneri vlerëson dhe pretendimet e ankuesit për deklarime të tipit verbal të pa mbështetura në fakte e prova, ku shprehet se verbalisht i është kërkuar nga ana e eprorit, të paraqitet në punë gjatë raportit mjekësor. Evitentojmë këtu edhe faktin që për dy episodet që lidhen me deklarinimet e datave 06.11.2023 dhe 24.01.2024, paraqitja e ankesës pranë KMD-së (më datë 17.06.2026) është bërë tej afateve të parashikuara në LMD, për pranueshmërinë e ankesës. *(Neni 33/4, Ankesa nuk pranohet nëse: ...dh) paraqitet më vonë se tre vjet nga ndodhja e diskriminimit ose më vonë se dy vjet nga marrja dëgjimi për sjelljen diskriminuese.*"

Në lidhje me pretendimin për diskriminim për shkaqet sipërcituar, Komisioneri vlerëson se, vetëm fakti që një person posedon këto shkaqe, nuk mjafton për të ngritur një pretendim për diskriminim. Personi i cili pretendon se është diskriminuar për shkaqet e pretenduara, por jo

vetëm, duhet të parashtrojë fakte nga të cilat mund të prezumohet se ka një diferencë në trajtim dhe se kjo diferencë në trajtim pretendohet se ka si bazë shkakun e mbrojtur.

Vendimmarrja e Komisionerit duhet të jetë e arsyetuar dhe e argumentuar mbështetur në bazueshmërinë e provave e fakteve në gjykim. Kjo, pasi një moment kyç në gjykimin administrativ është edhe procesi i provueshmërisë mbi faktet objekt verifikimi, gjykimi, mbi të cilat bazohet një vendimmarrje e drejtë.

Faktet që janë objekt i të provuarit merren për bazë për efekt provueshmërie, vetëm kur ato janë paraqitur me saktësi dhe në formën e kërkuar nga ligji gjatë procesit të shqyrtimit të ankesës. Për të formuar bindjen e tij, organi administrativ, në këtë rast Komisioneri, duhet të marrë parasysh si argumentet që flasin për ekzistencën e një fakti, ashtu dhe argumentet që flasin për mosekzistencën e tij.

Provat janë të dhëna që merren prej burimeve (subjektit ankues në këtë rast) dhe sipas rregullave të përcaktuara në ligj, të cilat vërtetojnë ose rrëzojnë pretendimet e palëve në proces (neni 11, i Kodit të Procedurës Civile).

Subjekti ankues i cili pretendon diskriminimin, ka detyrimin që të provojë me fakte, shpjegime e prova bindëse, nëpërmjet të cilave duhet të krijojë bindjen se mund të prezumohet diskriminimi.

Subjekti ankues nuk parashtroi e depozitoi prova, fakte apo rrethana nga të cilat të mund të prezumohet se ka patur sjellje, veprime apo mosveprime të institucioneve përgjegjëse që të jenë motivuar nga shkaqet e pretenduara, pasi fillimisht ai duhet të plotësonte kërkesën minimale lidhur me provueshmërinë e paraqitjes së kërkesës ose aplikimit të tij pranë strukturave përkatëse të Drejtorisë së Përgjithshme të Objekteve Publike, pranë Bashkisë Tiranë.

Vetëm pasi ankuesi të provonte para KMD-së se ka paraqitur kërkesë apo aplikim për një pozicion konkret pune, atëherë Komisioneri mund të vihej në lëvizje për të kërkuar informacion lidhur me veprimet apo mosveprimet e Drejtorisë së Përgjithshme të Objekteve Publike, pranë Bashkisë Tiranë.

Për sa më sipër, referuar nenit 33 pika 4/ç të ligjit nr. 10221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, të ndryshuar, i cili citon se: *“Ankesa nuk pranohet nëse është haptazi e pabazuar ose nuk ka informacion të mjaftueshëm për të bërë të mundur një hetim”*, ankesa nuk mund të pranohet dhe për rrjedhojë nuk mund t’i nënshtrohet procedurave të mëtejshme të parashikuara në ligj për shqyrtimin e saj.

PËR KËTO ARSYE:

Mbështetur në nenet 32 dhe 33, pika 4/ç/dh, të ligjit nr.10 221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, të ndryshuar,

Komisioneri për Mbrojtjen nga Diskriminimi,

V E N D O S I :

1. Mospranimin e ankesës së subjektit ankues F. C, pasi nuk plotësohen kriteret përkatëse të parashikuara nga ligji nr. 10221/2010 *“Për Mbrojtjen nga Diskriminimi”*, i ndryshuar.
2. Kundër këtij vendimi lejohet ankim në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, brenda 45 ditëve nga marrja dijeni e këtij vendimi.

KOMISIONER

Genta TAFA (BUNGO)